Îndelunga răbdare

Aceasta este una din *„însușirile lui Dumnezeu”* pe care El vrea să le întipărească în noi. Această *însușire* cu care trebuie să ne îmbrăcăm, se obține la îndemnul Duhului, prin supunerea față de Cuvântul lui Hristos. (Cine are poruncile Mele şi le păzeşte, acela Mă iubeşte. Ioan 14:21) Să privim la lucrarea fiecărei părți implicate:

Partea Domnului: În primul rând Domnul Isus ni se dă ca exemplu de răbdare. „Mi-am dat spatele înaintea celor ce Mă loveau, şi obrajii înaintea celor ce-Mi smulgeau barba; nu Mi-am ascuns faţa de ocări şi de scuipări.” (Isaia 50:6); „În smerenia Lui, judecata I-a fost luată.” (Fapte 8:33)

„Hristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; şi, când era chinuit, nu ameninţa, ci Se supunea dreptului Judecător.” (1 Petru 2:21, 23)

Domnul Isus ne dă învățături/porunci care ne obligă credința să lucreze cu faptele credinței. Pentru a ne îmbrăca cu răbdare, ne învață: „Nu vă împotriviţi celui ce vă face rău, Orişicui vrea să se judece cu tine, şi să-ţi ia haina, lasă-i şi cămaşa.” Matei 5:39, 40; „Dacă îţi ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ţi ia și cămașa.” Luca 6:29)

Dacă vom accepta și vom dori să păzim această învățătură fără să scoatem nimic din ea, atunci ori de câte ori se va ivi o nedreptate, un necaz, o prigonire, Duhul Sfânt ne va îndemna să răbdăm și ne va călăuzi spunându-ne ce să facem și ce să vorbim. (Dar, când vă vor da în mâna lor, …Duhul Tatălui …va vorbi în voi. Matei 10:19, 20)

Dumnezeu se folosește de necazuri, suferințe, nedreptăți, aceste încercări fiindu-ne strict necesare pentru a ajunge la „îndelunga răbdare”.

„Ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre; căci ştim că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruinţă în încercare, iar biruinţa aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înşală.” (Romani 5:3–5) „Fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări, ca unii care ştiţi că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-şi facă desăvârşit lucrarea, ca să fiţi desăvârşiţi, întregi.” (Iacov 1:2–5)

Când vom fi prigoniți, Duhul Sfânt ne va îndemna să binecuvântăm, să iubim pe cei ce ne prigonesc și să ne rugăm Domnului pentru ei, să nu le țină în seamă păcatul. Pentru a ajunge la „îndelunga răbdare” Domnul ne arată limita până la care trebuie să răbdăm. (Dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit. Matei 24:13)

Partea noastră: Pentru a avea această Roadă, este posibil numai dacă ne încredem deplin în El, în Cuvântul lui cu privire la neîmpotrivire, iertare, iubire, binecuvântare… și dacă facem întocmai așa cum ne îndeamnă Duhul Sfânt.

Trebuie să ne încredem în instrucțiunile Domnului așa cum sunt date. Trebuie să privim la pilda Lui și să călcăm pe urmele Lui, făcând cum a făcut El în relația Lui cu Tatăl și cu oamenii. (… fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi, şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui. 1 Petru 2:21)

În viața de zi cu zi avem de întâmpinat multe încercări/nedreptăți:

Multe dintre ele pot fi evitate folosind mijloacele pe care le are lumea la îndemână. Sau vom accepta și păzi învățăturile Domnului care vor rodi în noi răbdarea, blândețea, binecuvântarea, pacea, iubirea vrășmașilor.

Poate apare o criză de fiere (sau altceva) și suntem nevoiți să mergem la spitalul de urgență. Cei care sosesc după noi folosesc mita și intră înaintea noastră. Domnul ne interzice folosirea mitei, pentru că mita strică inima. (Eclesiastul 7:7)

Nu ne rămâne decât să răbdăm această încercare/nedreptate prin ore de durere în plus, până când Domnul le va pune pe inimă să se ocupe și de noi.

Când șoferul din spatele nostru ne accidentează, ne spune că suntem vinovați, ne vorbește urât, ne lovește… va trebui să nu ne împotrivim și să răbdăm această încercare. De asemenea dacă suntem internați în spital pentru o operație, pentru că nu folosim mita va trebui să suportăm consecințele.

Poate cineva vrea să se judece cu noi și să ne ia ce este al nostru. Dacă ne ia cu sila un lucru, să nu-l oprim să ne ia și alte lucruri. (Dacă îţi ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ţi ia şi cămaşa. Luca 6:29)

Soția (necredincioasă) ne spune un cuvânt nepotrivit, sau poate ne ia dreptul legitim de domn al casei. Să nu o oprim să ne ia și celelalte drepturi; trebuie să răbdăm până la sfârșit pentru a ne câștiga sufletul.

Când ni se iau drepturi legitime, suntem chemați de Domnul Isus să nu ne împotrivim prin vorbă, sau alte mijloace (ex. justiție) pe care le avem la îndemână. Domnul ne cheamă să răbdăm până la sfârșit. (Prin răbdarea voastră, vă veţi câştiga sufletele voastre. Luca 21:19)

Trebuie să păzim porunca Domnului întocmai cum ne-a fost dată, practicând neîmpotrivirea în toate lucrurile. (Să nu vă împotriviţi celui ce vă face rău. Matei 5:39) Așa o să apară în noi răbdarea, care este roada lucrării Duhului.

Trebuie să acceptăm să ni se facă orice rău, chiar să ni se ia viața, fără să ne împotrivim. Trebuie să calcăm pe urmele Lui. (Şi la aceasta aţi fost chemaţi; … şi v-a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui. 1 Petru 2:21)

Domnul ne va trece prin focul încercării credinței, și faptele credinței noastre raportate la învățătura Domnului privitoare la neîmpotrivire vor produce roada așteptată, respectiv răbdarea. (Prea iubiţilor, nu vă miraţi de încercarea de foc din mijlocul vostru, care a venit peste voi, ca să vă încerce. 1 Petru 4:12)

Această încredere neclintită în Cuvântul Lui, are ca sfârșit al credinței, salvarea sufletului. (Veţi dobândi, ca sfârşit al credinţei voastre, salvarea sufletelor voastre. 1 Petru 1:9)

Trebuie să împlinim cuvânt cu cuvânt tot ce a poruncit El, fără să ne împotrivim, răbdând în nedreptate, în suferință și în necaz. Atunci când vom fi prigoniți trebuie să binecuvântăm, să ne rugăm pentru prigonitorii noștri și să îi iubim.

Lucrarea de desăvârșire este a Lui, dar nu lucrează singur, ci împreună cu faptele credinței noastre. (Vezi că credinţa lucra împreună cu faptele lui şi prin fapte, credinţa a ajuns desăvârşită. Iacov 2:22)

Astfel „încercarea credinţei" lucrează răbdarea, care își va face desăvârșit lucrarea în noi ca să fim „desăvârșiți". (... ca unii care ştiţi că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-şi facă desăvârşit lucrarea, ca să fiţi desăvârşiţi, întregi. Iacov 1:3, 4)

El lucrează cu noi și ne trece prin felurite încercări, ca să ne crească. Aceste încercări care nu vor fi peste puterea noastră, vor lucra caracterul lui Hristos în noi. Când vine un necaz/o nedreptate, dacă ne vom încrede deplin în El și vom avea o puternică încredințare că această încercare este pentru desăvârșirea noastră, făcând ce spune El vom ieși biruitori.

Trebuie să ne încredem în Dumnezeu că nu îngăduie să vină peste noi o ispită peste puterea noastră. (Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre. 1 Corinteni 10:13)

Sunt nenumărate ocazii pentru a obține această roadă. După ce vom reuși să răbdăm lucruri mici, Domnul va îngădui în viața noastră și încercări mai grele.

În felul acesta vom ajunge în final să fim îmbrăcați cu îndelungă răbdare, care este rodul lucrării Cuvântului și Duhului Sfânt în viața noastră.

Se cuvine să ne punem câteva întrebări:

Avem o preocupare permanentă, zilnică pentru lucrurile de sus? Avem preocupare din zori și până seara pentru avea răbdare, bunătate?

Dar pentru facerea de bine, pace, credincioşie, blândeţe, dragoste, înfrânarea poftelor? Suntem interesați să ne îmbrăcăm cu haina de nuntă?

Suntem conștienți că ne-am înscris ca ucenici la școala lui Hristos? Am o prioritate zilnică în umblarea după lucrurile Duhului? (Apoi a zis tuturor: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi, şi să Mă urmeze". Luca 9:23)

sau:

Avem preocupări asemănătoare ca mai dinainte de convertire, precum privitul la televizor, internet, concedii la mare, mita, munca la negru, softuri fără licență... ?

Aici este diferența dintre un copil al lui Dumnezeu și un om religios.

Omul religios nu a intrat în această școală-atelier, el nu este interesat pentru a obține chipul lui Hristos în el. El face fapte sporadice, dar fără să renunțe la viața lui, la sine. Vrea mântuire fără să renunțe la lucrurile din lume.

El nu lucrează în mod conștient să obțină roadele Duhului/ex. bunătate, facerea de bine prin umblarea după ele ca după o comoară de mare preț. Nu are interes să folosească poruncile puse la dispoziție de Dumnezeu pentru a obține aceste roade. Omul religios nu vede că poruncile Domnului sunt pentru desăvârșirea lui, pentru a obține haina de nuntă.

Facerea de bine, bunătatea și dragostea, sunt trei roade ale Duhului din cele nouă din Galateni 5:22. Deci o treime din preocuparea noastră zilnică pentru lucrurile Duhului ar trebui să fie pentru facerea de bine, bunătate și dragoste.

Pentru a avea toate Roadele Duhului, Domnul ne dă învățături și apoi ne dă ocazii ca să le punem în practică. **Luăm ca exemplu** învățătura Domnului privind *facerea de bine:* „Dar Eu vă spun: Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, faceţi bine celor ce vă urăsc.” (Matei 5:44); „faceţi bine şi daţi cu împrumut, fără să nădăjduiţi ceva în schimb.” (Luca 6:35); „... când dai o masă, cheamă pe săraci, pe schilozi, pe şchiopi, pe orbi.” (Luca 14:13);

„Religiunea curată şi neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor, şi să ne păzim neîntinaţi de lume.” (Iacov 1:27) „Să nu obosim în facerea binelui; Aşa dar, cât avem prilej, să facem bine la toţi.” (Galateni 6:9)

El ne găsește și ne dă de lucru, pe lângă frați, orfanii, văduvele, străinul, săracul. Aceștia fac parte din faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm noi în ele. (Efeseni 2:10) Domnul ne arată că în final haina noastră trebuie să aibă în țesătura ei și *„facerea de bine”* care este o roadă a Duhului.

Cei ce au făcut ce i-a învățat El, sunt invitați la nunta mielului. „Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu de moşteniţi Împărăţia, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând, şi Mi-aţi dat de mâncat; Mi-a fost sete, şi Mi-aţi dat de băut; am fost străin, şi M-aţi primit;” (Mat. 25:34, 35)

Omul religios ajunge să aibă zeci de ani de *„pocăință”* și nu a lucrat deloc sau aproape deloc pentru a obține această roadă. Sau mai bine zis nu a fost preocupat să umble după îndemnurile Duhului. Facerea de bine nu a fost pentru el o prioritate în viața de zi cu zi. Vezi această roadă la Tabita. (Fapte 9:36)

Omul religios nu vede că aceste învățături pe care el le evită, îl vor arunca afară, unde este plânsul și scrâșnirea dinților. (Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor,

Căci ...am fost gol, şi nu M-aţi îmbrăcat; Matei 25:41, 42)

Sursa: *Îndelunga răbdare* — Cuvânt Curat
cuvantcurat.ro/articole/indelunga-rabdare